

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov : **1) M. K.**, bytom v B., **2) A. K.**, bytom v B., proti odporcovi : **Stavebné bytové družstvo Trenčianska**, so sídlom v Bratislave, Bajkalská č. 22, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu A.J.P. PETRUS spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Drobného č. 22, zastúpeného Mgr. Petrom Arendackým, advokátom, so sídlom v Bratislave, Čapkova č. 2, **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45 C 62/2010, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2013 sp. zn. 5 Co 153/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľom 1) a 2) a odporcovi trovy dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobným návrhom na Okresnom súde Bratislava II podanom 12. apríla 2010 sa navrhovatelia 1) a 2) domáhajú určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam v rozsahu spoluvlastníckeho podielu vo výške 55138/2647529 pozemkov parc. Č. X., zastavaná plocha a nádvorie o výmere 213 m² a parc. Č. X., ostatné plochy o výmere 37 m² zapísané na LV č. X. vedené Správou katastra Bratislava, obec Bratislava – m. č. Ružinov, katastrálne územie Ružinov. Svoj nárok odvodzujú zo Zmluvy o obstaraní bytu zo dňa 19. apríla 2005, uzavretej medzi navrhovateľmi a odporcom.

Okresný súd Bratislava II uznesením zo 7. februára 2012 č. k. 45 C 62/2010 – 164 nepripustil vstup spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Drobného

č. 22, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Arendackým, so sídlom v Bratislave, Čapkova č. 2 ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie vedľajšieho účastníka uznesením z 31. mája 2012 sp. zn. 5 Co 211/2012 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že vedľajší účastník je tretia osoba, ktorá sa vedľajším účastníkom stane okamihom, kedy dôjde súdu oznámenie, že vstupuje do konania a ku ktorému účastníkovi sa pridružuje. Prípustnosťou vedľajšieho účastníctva sa súd zaoberá až keď niektorý účastník namietne neprípustnosť vedľajšieho účastníctva, čo v danej veci namietol odporca. Súd prvého stupňa namiesto vyhovenia alebo zamietnutia návrhu odporcu o neprípustnosti vedľajšieho účastníctva v konaní rozhodol o nepripustení vstupu vedľajšieho účastníka na strane odporcu do konania nevedomujúc si, že vedľajší účastník sa týmto stáva už momentom, kedy súdu príde jeho oznámenie o vstupe do konania.

Okresný súd Bratislava II uznesením z 22. augusta 2012 č. k. 45 C 62/2010 – 194 návrhu odporcu o neprípustnosti vedľajšieho účastníctva vyhovel. S prihliadnutím na povahu sporu, v ktorom sa rieši otázka vlastníctva nehnuteľnosti, súd má za to, že spoločnosť A.J.P. PETRUS spol. s r. o. nemá právny záujem na výsledku sporu, keďže jeho výsledok nijako neovplyvní jeho postavenie ako veriteľa odporcu.

Krajský súd v Bratislave na opätovné odvolanie vedľajšieho účastníka uznesením z 31. júla 2013 sp. zn. 5 Co 153/2013 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh odporcu na vyslovenie neprípustnosti vedľajšieho účastníctva zamietol. V kontexte zákonných ustanovení dospel k záveru, že v tomto prípade existuje právny záujem účastníka na výsledku konania a úspechu odporcu na strane ktorého vstupuje. Vedľajšiemu účastníkovi svedčí exekučné záložné právo na nehnuteľnostiach, ktoré sú predmetom konania. Vedľajší účastník má eminentný záujem na výsledku konania, nakoľko od výsledku konania v predmetnej veci je závislé jeho postavenie vo vzťahu k svojmu veriteľovi (odporcovi v konaní). Úspech odporcu v konaní je logickým záujmom vedľajšieho účastníka, nakoľko odporcov prípadný neúspech bude mať vplyv na jeho práva vyplývajúce z hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie navrhovateľov 1) a 2) uznesením z 26. augusta 2014 sp. zn. 7 Cdo 201/2013 uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2013 sp. zn. 5 Co 153/2013 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 20. novembra 2014 sp. zn. 5 Co 785/2014 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdil. Odôvodnení rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. júla 2014 č. k. I. ÚS 374/2014 – 17 ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu z 30. júla 2012 sp. zn. 5 Cdo 47/2012. Z toho rozhodnutia poukázal na výklad pojmu právny záujem na výsledku, kde zaujal stanovisko, že hlavným účelom a zmyslom vedľajšieho účastníctva, ktorý musí vždy zohľadňovať, je pomoc vedľajšieho účastníka jednému z účastníkov konania. Zmyslom tohto právneho inštitútu je teda v konkrétnom spore posilniť postavenie účastníka, na ktorého strane vedľajší účastník vystupuje, za predpokladu, že vedľajší účastník má právny záujem na výsledku sporu, teda vedľajší účastník má právny záujem na víťazstve toho účastníka, ktorého ako vedľajší účastník podporuje. Inštitút vedľajšieho účastníka teda neslúži len k ochrane záujmov tretích osôb (vedľajšieho účastníka) ale zároveň i k ochrane záujmov hlavného účastníka konania, na ktorého stranu vedľajší účastník pristúpil. Ďalej uviedol, že záver prvého stupňa, podľa ktorého vedľajší účastník tým, že je veriteľom odporcu, nijakým spôsobom nepreukázal právny záujem na výsledku predmetného súdneho konania vo veci samej, nakoľko tento nijako neovplyvní jeho postavenie veriteľa odporcu. V súdnom konaní chce hájiť len svoj majetkový záujem a v žiadnom prípade nie záujem odporcu.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie vedľajší účastník. Prípustnosť dovolania odôvodňoval § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Odvolací súd svojím rozhodnutím vedľajšiemu účastníkovi výkon procesných práv potrebných k hájeniu jeho záujmov znemožnil a odňal mu tak možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že súdna prax už dávnejšie ustálila, že veriteľ, pokiaľ má súdom priznanú pohľadávku voči svojmu dlžníkovi, má bez ďalšieho naliehavý právny záujem na žalovaní vlastníckeho práva dlžníka k nehnuteľnostiam (resp. inej veci), ktorá bola z majetku dlžníka prevedená neplatnou prevodnou zmluvou. Odvolal sa na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky č. 78/2006 (č. k. 30 Cdo 1943/2004), ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 22 Cdo 1377/2001 a č. k. 22 Cdo 797/2000 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 319/2009.

Z citovaných judikátov vyplýva, že prípustnosť žaloby veriteľa o určenie vlastníckeho práva dlžníka t. j. dôvodom existencie naliehavého právneho záujmu veriteľa je hrozba, že jeho judikovaná pohľadávka nebude riadne uspokojená. Domnieva sa preto, že ak by aj nebolo možné naliehavý právny záujem v zmysle § 8 písm. c/ O. s. p. plne stotožňovať s právnym záujmom vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, tieto pojmy sú obsahovo navzájom blízke, prakticky sa prekrývajú.

Navrhovatelia 1) a 2), ani odporca sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané proti právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu oprávnenými osobami (účastníkmi konania) v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.) a že ide o uznesenie, proti ktorému je prípustné (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods.1 O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho

rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné(nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na vedľajším účastníkom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne

záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktorému právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Z obsahu dovolania vedľajšieho účastníka je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. vyvodzuje z toho, že vedľajší účastník nadobúda postavenie vedľajšieho účastníka už oznámením svojho vstupu do konania. Odvolací súd svojim rozhodnutím vedľajšiemu účastníkovi výkon procesných práv potrebných k hájeniu jeho záujmov znemožnil a odňal mu tak možnosť konať pred súdom. Odňatie bolo nezákonné rozhodnutím odvolacieho súdu bolo vedľajšiemu účastníkovi znemožnené, aby v rámci občianskeho súdneho konania hájil svoje práva a právom chránené záujmy.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodom zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto procesnej vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou postihnuté.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej

lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K zásadám právneho štátu, ktorými je sudca pri rozhodovaní viazaný, patrí aj princíp právnej istoty. Súčasťou právnej istoty je požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci. Od princípu právnej istoty možno odvodiť aj požiadavku, aby sudy aplikovali právnu normu v rovnakých podmienkach vždy rovnakým spôsobom.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatuje, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované, pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Ďalej podľa názoru ústavného súdu za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (napr. rozhodnutia ÚS SR I. ÚS 87/1993, PL. ÚS 16/1995., II. ÚS 80/1999, II. ÚS 243/2005, IV. ÚS 14/2007). Podobne aj ESLP v rozsudku Beian proti Rumunsku konštatuje, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne, pričom práve úlohou najvyššieho súdu je usmerňovať takéto rozdielne rozhodnutia.

Vychádzajúc z faktu, že princípy právneho štátu sú princípmi ústavnými a preto je súd (sudca) nimi viazaný, je jeho povinnosťou rešpektovať princíp právnej istoty a zabezpečiť jeho uplatnenie v rozhodovacej činnosti. V súlade s týmto princípom je taký postup, ak sa obdobný prípad rieši rovnakým spôsobom. Naopak, podľa názoru ústavného súdu ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená, podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Princíp právnej istoty a princíp predvídateľného rozhodovania má svoje opodstatnené postavenie v právnom štáte, ale i limity, pretože popri ňom stoja aj ďalšie právne princípy, doktríny (napr. spravodlivosť, proporcionalita, legalita a iné).

Odvolací súd pri svojom rozhodovaní sa riadil uvedenými princípmi. Rozhodol v súlade s § 93 O. s. p., ako aj v súlade s ustálenou súdnou praxou.

Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, o neplatnosť manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 1, 3 O. s. p.).

Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že predpokladom prípustnosti vedľajšieho účasti v konaní je právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, t. j. právny záujem na úspešnosti v spore u toho účastníka, ku ktorému pristúpil. O právny záujem ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva).

Pojem „právny záujem na výsledku sporu“ nie je v jednotlivých ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku bližšie špecifikovaný. Zákonodarcu ponechal na úvahe súdu v každom jednotlivom prípade jeho výklad a aplikáciu. **Hlavným účelom a zmyslom vedľajšieho účasti, ktorý musí súd vždy zohľadňovať, je pomoc vedľajšieho účastníka jednému z účastníkov konania.** Zmyslom tohto právneho inštitútu je teda v konkrétnom spore posilniť postavenie účastníka, na ktorého strane vedľajší účastník vystupuje, za predpokladu, že vedľajší účastník má právny záujem na výsledku sporu. Inými slovami povedané tento má právny záujem na víťazstve toho účastníka, ktorého ako vedľajší účastník podporuje. **Inštitút vedľajšieho účasti teda neslúži len k ochrane záujmov tretích osôb (vedľajšieho účastníka) ale zároveň i k ochrane záujmov hlavného účastníka konania, na ktorého stranu vedľajší účastník pristúpil.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že pokiaľ ustanovenie § 93 ods. 1 O. s. p. hovorí o právnom záujme na výsledku sporu, teda na víťazstve podporovaného účastníka, nestačí iba záujem materiálny, morálny a podobne. Musí ísť o existujúci právny záujem tretej osoby na výsledku sporu s priamym dopadom na hmotné právo. Musí ísť o právny záujem na víťazstve účastníka z dôvodu, že vedľajší účastník je hmotnoprávne dotknutý rozhodnutím súdu vo veci samej voči účastníkovi, na ktorého procesnej strane účastník vystupuje. Vedľajší účastník má za úlohu procesne pomáhať strane, na ktorej vystupuje z dôvodu, že prípadné víťazstvo účastníka, na ktorého strane vystupuje, môže ovplyvniť jeho hmotnoprávne postavenie. Vedľajší účastník musí byť dotknutý vo sfére svojho hmotnoprávneho postavenia. Pri rozhodovaní súdu je predovšetkým uvedené hmotnoprávne kritérium. Ak je vznesená námietka neprípustnosti vedľajšieho účasti, vedľajší účastník musí preukázať tento hmotnoprávny záujem.

Skutočnosť, že vedľajší účastník je veriteľom odporcu nezakladá právny záujem na výsledku konania ako má na mysli § 93 ods. 1 O. s. p.. V tomto prípade ide vyslovene o majetkový záujem. Právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku predmetného konania nemožno vyvodit' ani z jeho postavenia oprávneného v exekučných veciach vedených pod sp. zn. EX 6882/2009, EX 6592/2008, EX 5996/07, EX 6771/2008, EX 6758/2008, EX 6791/2008, EX 6794/2008, 6790/2008, 6757/2008. Prípadným určením spoluvlastníctva navrhovateľov nedôjde k zmene právneho postavenia vedľajšieho účastníka v rámci hmotného práva, keď ustanovenie § 169 Exekučného poriadku umožňuje vykonať exekúciu v prípade zriadenia záložného exekučného práva aj voči neskoršiemu nadobúdateľovi priamo zo zákona.

So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ neopodstatnene vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania vedľajšieho účastníka nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešným navrhovateľom 1) a 2) a odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti vedľajšiemu účastníkovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd však navrhovateľom 1) a 2) a odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2016

JUDr. Mária Š r a m k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Vanda Šimová